

Sygn. akt VII Ka 757/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie, w VII Wydziale Karnym Odwoławczym, w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Lutostańska (spr.),

Sędziowie: SO Danuta Hryniewicz,

SO Dariusz Firkowski,

Protokolant: st. sekr. sądowy Rafał Banaszewski,

przy udziale funkcjonariusza celnego Tomasza Farelnika,

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2013r.,

sprawy **A. F.**,

oskarżonego o czyn z art. 54 § 1 i 3 kks w zb. z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks,

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie,

z dnia 3 czerwca 2013r., sygn. akt II K 299/13,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn oskarżonego kwalifikuje z art. 54 § 3 kks i art. 65 § 3 kks i art. 91 § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za to na podstawie art. art. 54 § 3 kks i art. 65 § 3 kks i art. 91 § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazuje oskarżonego, zaś na podstawie art. 65 § 3 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza mu karę 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 60 (sześćdziesiąt) złotych,

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. F. został oskarżony o to, że:

w dniu 19.12.2012 r. przechowywał w O. w pomieszczeniach mieszkalnych przy ul. (...) oraz w samochodzie marki V. (...) nr rej (...) zaparkowanym przy ul. (...), wyroby akcyzowe importowane, bez uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, bez przedstawienia organowi celnemu oraz nieoznaczone jednostkową ceną detaliczną, w postaci : 760 paczek papierosów po 20 sztuk różnych marek, od którego to towaru należne było cło w kwocie 350,00 zł, podatek akcyzowy w kwocie 9766,00 zł i podatek VAT w kwocie 2467,00 zł, tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1 i 3 w zb. z art. 65 § 1 i 3 w zb. z art. 91 § 1 i 4 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, wyrokiem z dnia 03 czerwca 2013r., sygn. akt II K 299/13:

I. oskarżonego A. F. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, iż czyn ten kwalifikuje z art. 54 § 3 kks w zb. z art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za to na mocy z art. 54 § 3 kks w zb. z

art. 65 § 1 kks w zb. z art. 91 § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks skazuje go na karę grzywny w wymiarze 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 60 (sześćdziesiąt) złotych,

II. na podstawie art. 30 § 1 i 2 kks w zw. z art. 29 § 1 kks orzekł środek karny przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 760 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w O.;

III. na podstawie art. 31 § 6 kks zarządził ich zniszczenie;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym od kosztów zniszczenia wyrobów tytoniowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony, zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Apelujący wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec mnie kary - 130 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 60 zł, - przy naruszeniu dyrektyw wymiaru kary wynikających z art. 12 i 13 k.k.s. i nie wzięcie pod uwagę przy wymierzeniu jej w podanej wysokości, okoliczności podmiotowych, w szczególności uprzedniej niekaralności za przestępstwo skarbowe, trudnej sytuacji finansowej i nie posiadania wystarczającego majątku ani dochodów, z których ; mógłby uiścić zasądzoną grzywnę. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie mu kary w łagodniejszym wymiarze, niż zostało to orzeczone w wyroku z dnia 3 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego, ponosząca zarzut rażącej niewspółmierności kary i sugerująca w związku z tym konieczność dokonania korekty zaskarżonego wyroku zasługuje na uwzględnienie. Dodatkowo Sąd Odwoławczy, z urzędu dostrzegł materialnoprawną wadę zaskarżonego orzeczenia w zakresie przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego, a w konsekwencji w podstawie skazania i wymiaru kary.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Rejonowy po dokonaniu prawidłowej, zgodnej z treścią art. 7 k.p.k. oceny dowodów i opartych na niej, a stanowiących podstawę rozstrzygnięcia o istocie sprawy ustaleń - nie kwestionowanych zresztą przez oskarżonego - w pełni zasadnie przyjął za udowodnione sprawstwo A. F.. Nie ulega bowiem wątpliwości fakt, że oskarżony w miejscu i w czasie przyjętym przez Sąd I instancji przechowywał wyroby akcyzowe importowane, bez uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy, bez przedstawienia organowi celnemu oraz nieoznaczone jednostkową ceną detaliczną, w postaci: 760 paczek papierosów po 20 sztuk różnych marek, od którego to towaru należne było cło w kwocie 350,00 zł, podatek akcyzowy w kwocie 9766,00 zł i podatek VAT w kwocie 2467,00 zł.

Z ustaleniami tymi korespondowała zaproponowana przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna czynu oskarżonego z art. 54 § 1 i 3 w zb. z art. 65 § 1 i 3 w zb. z art. 91 § 1 i 4 w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. Tymczasem Sąd I instancji redagując treść dyspozycyjną zaskarżonego wyroku, ujął zachowanie oskarżonego w ramy kwalifikacji prawnej z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na mocy z art. 54 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał go, przyjmując jednocześnie- jak wynika z jego pisemnych motywów-, że w odniesieniu do ustalonej kwoty podatku akcyzowego doszło do przekroczenia progu przestępstwa skarbowego, i z uwagi na powyższe w kwalifikacji powinien zostać wskazany przepis art. 65 § 3 k.k.s. (k.82).

Wskazany przez Sąd meriti w części dyspozycyjnej orzeczenia przepis art. 65 § 1 k.k.s. penalizuje zachowanie sprawcy polegające na nabywaniu, przechowywaniu, przewożeniu, przesyłaniu lub przenosi wyrobów akcyzowych stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomocy w ich zbyciu albo przyjmowaniu tych wyrobów lub pomocy w ich ukryciu. § 3 cytowanego przepisu stanowi, że jeżeli kwota podatku narążonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

W tym zakresie należy odwołać się do definicji określonej w art. 53 § 14 k.k.s. W świetle przywołanego przepisu mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Zauważyć należy, że na dzień 19 lipca 2012r. obowiązywało Rozporządzenie Ministra Rady Ministrów z dnia 13 września 2011r., wskazujące, że od dnia 01 stycznia 2012r. ustala się minimalne wynagrodzenie za pracę w wysokości 1.500 złotych. Powyższe prowadzi do konstatacji, że na dzień popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu mała wartość wynosiła 300000 złotych (kwota ta pochodzi z iloczynu 1.500 złotych x 200). W konsekwencji stwierdzić należy, że uszczuplona przez oskarżonego kwota podatku akcyzowego w wysokości 9766,00 złotych, nie przekracza małej wartości ustalonej na dzień popełnienia przestępstwa, a zatem zachowanie oskarżonego w tym zakresie powinno być penalizowane z art. 65 § 3 k.k.s., nie zaś- jak przyjął to Sąd meriti w części dyspozycyjnej orzeczenia- z art. 65 § 1 k.k.s.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż czyn oskarżonego zakwalifikował z art. 54 § 3 k.k.s. i art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. art. 54 § 3 k.k.s. i art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał oskarżonego. Sąd Okręgowy dzieląc co do zasady argumentację skarżącego, wskazującą na rażącą surowość orzeczonej kary grzywny, na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 złotych.

Stwierdzić należy, że orzeczona przez Sąd I instancji kara 130 stawek dziennych grzywny, przy określeniu jednej stawki na 60 złotych co prawda mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy, dyrektyw wymiaru kary sformułowanych w art. 12 § 2 k.k.s. Odnosząc się do omawianej kwestii należy zauważyć, że przepis stanowiący podstawę wymiaru kary wobec oskarżonego zagrożony jest karą grzywny do 720 stawek dziennych. Tak ukształtowana w przepisie sankcja karna pozwala na odpowiednie sankcjonowanie bezprawnych zachowań, w ten sposób by czyny o mniejszym stopniu społecznej szkodliwości i winy zostały odróżnione od poważnych. W ocenie Sądu odwoławczego, orzeczona przez Sąd meriti ilość stawek dziennych grzywny nie jest adekwatna do zawartości kryminalnej popełnionego przez oskarżonego czynu. Stwierdzić należy, że oskarżony w odniesieniu do czynu polegającego na narażeniu na uszczuplenie podatku akcyzowego minimalnie przekroczył ustawowy próg wykroczenia (który na dzień popełnienia przez niego czynu wynosił 7500 złotych), a kwota narażonego na uszczuplenie podatku była stosunkowo nieznaczna, co również ma wpływ na ocenę bezprawności przypisanego mu czynu. Zauważyć wypada, że z informacji o karalności wynika, że wymieniony nie był uprzednio karany za przestępstwa skarbowe, co również pozwalała przyjąć, że kara grzywny w wysokości 70 stawek dziennych grzywny w wystarczającym stopniu ugruntuje w oskarżonym postawę poszanowania dla norm prawnych. Wprawdzie z zawartej w aktach sprawy informacji wynika, że A. F. był w przeszłości wielokrotnie karany mandatem karnym- to jednak okoliczność ta nie może mieć znaczenia przesądzającego dla oceny jego zachowania w realiach niniejszej sprawy, nie może przewyższać swoją dolegliwością ładunku kryminalnego czynu popełnionego przez Sąd. Kara 70 stawek dziennych grzywny- przy zachowaniu ustalonej przez Sąd meriti wartości jednej stawki- uwzględnia wszystkie aspekty czynu oskarżonego, nie tracąc przy tym z pola widzenia całokształtu towarzyszących mu okoliczności, a nadto spełni ona wobec oskarżonego swoje cele, w szczególności wychowawcze. Kara ta uwzględnia przy tym sposób zachowanie oskarżonego po popełnieniu przedmiotowego czynu, tj. fakt przyznania się A. F. do jego popełnienia.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w powyżej opisany sposób, w pozostałym zakresie orzeczenie jako słuszne utrzymując w mocy (art. 437 § 1 i 2 k.p.k.).

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., gdyż za zwolnieniem oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych przemawiają zasady słuszności. Postępowanie odwoławcze i korekta wyroku Sądu I instancji nastąpiła na skutek zainicjowania postępowania odwoławczego przez oskarżonego.